

דוד אדלר

נוף אופייני

כְּשֶׁאֶדָם הוֹלֵךְ בְּרִגְלֵי
 בְּעֵצַת רוֹפְאָיו לְפָנָי נְטוֹת הָעֶרֶב
 בֵּין רֶמֶת דְּנִיָּה לְרֶמֶת שָׁרֵת
 אֶל נוֹף הָרִים שְׂמֹמֹל
 בְּדָרוֹם מְעָרֵב
 אֲלֵיהֶם מְעוֹלָם לֹא יִגִּיעַ
 עֵינָיו הַמְּכֻצָּוֹת בְּקוֹ הַרְקִיעַ
 נִפְעָרוֹת לְנוֹכַח אֲנֻטְנוֹת הַחֹתְכוֹת אֶת הָאוֹיֵר מֵעַל.
 אִם לֹא יָבוֹא מִסּוֹךְ בְּדֶרֶךְ לְ"הַדְּסָה", אֵין מֵעַלְיָהּ דְּבָר.

נְמוּכִים מִהֵן
 צְרִיחֵי מִסְגָּדִים
 וְעִמּוּדֵי מִתַּח גְּבוּהַ
 יְרִיבִים וְתִיקִים
 עֲדִין מִתְחַרִּים עַל עֵינָיו
 אֶךְ מְכָאֵן כָּל מִסְגָּד עִמּוּד וְכָל עִמּוּד מִסְגָּד.

עַם נְטוֹת הַלְיָלָה
 הָאוֹרוֹת הַדְּלִים מִסְגִּירִים אֶת הַכְּפָרִים
 שְׁאֵת שְׁמוֹתֵיהֶם אִישׁ אֵינוֹ יוֹדֵעַ.

הוא מסתכל במפנה: אולי אל-חאדר אולי באתיר אולי חוסאן אולי אל-ואלג'ה
 יש לזכור למחר, הוא אומר, את כוונ הכפרים
 כי שם המסגדים.

האורות הבוהקים הם העמודים המאירים את הגדרות.